Stjernen.

T. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o.s.v. adresseres **„Stjernen" Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiverne ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Onkel Sam i Kikkerten.

Ved den forestaaende Hundredeaarsfest i New York kommer alle Nester og Stumper af den amerikanske Flaade til at spille en fremtrædende Rolle, og det forlyder nu, at flere fremmede Landes Krigsministerier vil benytte denne Anledning til nærmere at erkyndige sig om de For. Staters Flaadestyrke. Der kommer dygtige Hær- og Flaadesofficerer fra Rusland, England, Tyskland, Frankrig, Østrig, Italien, Spanien samt fra flere af Sydamerikas Lande alene i den Hensigt at mønstre de militære Kræfter, som bliver samlet den Dag.

Det forventes at Festparaden i New York kommer til at indbefatte en Mængde Militær-Organisationer og Militis-Afdelinger fra de forskjellige Stater, og det vil saaledes let indses, at her bliver en ypperlig Lejlighed for vore europæiske Gjenboer paa nær Hold at gjøre sig bekjendt med vor militære Styrke.

Disse fremmede militære Repræsentanters Nærværelse vil maaske have en Fremtidsbetydning, der slikker lidt dybere end dagligdags Nysgjerrighed. Der er Grund til at tro, at nogle af den gamle Verdens Magter begynder at fatte en livlig Interesse for de For. Staters Vaabenstyrke. Især synes England og Tydskland at fordybe sig i Betragtninger angaaende vor Forsvarsevne. Det er ikke længe siden at den tydske Regjering paalagde dets Gesandtskab i Washington at samle nøjagtige Oplysninger om de For. Staters Orlogsskibes Størrelse, Hurtighed, Styrke, Armering osv. Ligeledes er det bekjendt nok, at den engelske Gesandt holder hans Regjering fuldt underrettet om, hvad der rører sig i Militærverdenen herovre.

Lær at tænke.

I Hverdagslivet er der intet, som er mere iøjnefaldende end mange Menneskers Mangel paa Evnen til at tænke for sig selv, endog indenfor Grændser, som deres Forstand saa let kan naa. Naar en Point bliver stillet frem for dem, kan de godt nok begribe den og ogsaa let indse dens Forhold til Sagen, som Talen gjælder, men det er saa svært for dem selv at skabe Points, og selvfølgelig er deres Handlinger ikke saa intelligente som de ellers kunde være. Dersom det er en Arbejder og han bliver givet en Ordre eller Regel at rette sig efter, saa anvender han den, ikke alene paa rette Tid og Sted, men maaske ogsaa paa urette Sted; enhver Arbejdsgiver eller Formand kjender i hvilken Grad dette er Tilfældet. De Arbejdere, som tænker selvstændigt og af hvem man tør forvente at de vil åspasse deres Gjerninger at svare til Omstændighedernes, er en Undtagelse fra Reglen; med andre Ord en Slags mekanisk Gang synes at være Reglen, men intelligent Selvstyre mere eller mindre Undtagelser.

Med Henblik paa dette Vrangforhold, fristes man til at opkaste det Spørgsmaal, om der ikke i Forbindelse med vor Skolesystem kunde indrettes noget, særligt i det Øjemed at lære den opvoksende Slægt at tænke. Indførelsen af Naturvidenskaberne strækker ikke til, det er bevist ved Prøver, for Undervisning i Videnskaberne kan godt foregaa uden stort intellektuelt Udbytte. Den større Trang er: Tilegnelsen af Evnen til at forme en Tanke om enhver Ting, man møder. Og vi tror at dette kunde fremmes meget ved at fremstille ethvert Emne eller Gjenstand, hvorom Tanken kan samle sig, som noget der ikke i sig selv er fuldstændigt, men som for dets rette Forstaaelse kræver at det bliver betragtet i det Lys og Forhold som det staar i til andre Ting. Næsten enhver Bommert eller dum Streg, som i det daglige Liv bliver begaaet, skriver sig fra, at man ikke agter paa indbyrdes Forhold imellem Ting, eller at man behandler noget som om det var helt selvstændigt og ikke var afhængigt af indtrædende Omstændigheder.

I Arbejdet ligger Tryghed.

Verdenshistorien er en Fortegnelse over uddøde Folkeslag og Nationer, der er gaaet tilgrunde. Ethvert Samfundstrin synes omgivet af selvbegrændsende Betingelser, der eventuelt virke fortærende og dræbende paa de Kræfter, som vedligeholder dem. Barbarlivet, f. Eks., skaber Tilstande af blodigt Krigsliv, Hungersnød og haabløs Elendighed, der reducere de vilde Stammer til en evig Kamp for Tilværelse. Civilisationen afføder en Fordærvelse, der undergraver Folkelivets og Samfundslivets Grundpiller indtil de tilsidst styrte i haabløs Ruin. De Nationaliteter, der stod højest i Kultur, Velstand og Luksus, er bleven ramt af den mest fuldstændige Udryddelse og Ødelæggelse. Civilisationens endelige Evolution er Raaddenskab, der fører en Smitte af en saa dødbringende Art, at de vilde Folkeslag, der bringes i Berøring dermed, visne brat og dø.

Hvad andet omhandler vel Verdenshistorien end Nationers Død og Menneskesamfundets Ødelæggelse og Gjenopretselse? Og hvad det angaar med Civilisationen, som vi er vant til at prale saa stort om, da er dens Opgaver: Selvmord for dens eget Vedkommende og Mord for de barbariske Slægter. Alle menneskelige Skabninger ere forsynede med en Kraft og Drift, der giver sig Udslag enten i en legemlig eller aandelig Anstrængelse eller maaske i begge. Sædvanligvis er denne Kraft tilstede i større Mængde end den tiltrænges for Livets Opretholdelse, og dersom der bliver holdt ret Hus med Overskudet er man istand til at opnaa en Tilstand af Sundhed og Livsvarighed, som kun kjendes i den tidligste Oldtid. I Barbarlivet bruges denne Ekstrakraft i Kampen for Tilværelsen. Den vilde Mand er lig det vilde Dyr, han gaar i stadig Bekymring, fordi Fjenden truer ham fra den ene Side og de vilde Dyr fra den anden. Han kjender ikke noget til den Politik, som formaar at omdanne disse Fjender til Venner eller Neutrale, og mangler Klogskab til at indrette sig sikre Boliger og til at skaffe Forraad af Livsnødvendigheder. Men Vildlivet afføder ingensomhelst Anledning for den Mag og Luksus, der pirrer de sandselige Lyster, og, undtagen i de tropiske Egne, hvor de Indfødte takket være en ødsel Natur er istand til at henleve et fuldstændigt Dovenliv, finder vi ikke at Vildmanden er hengiven til stærk Vellyst eller Umaadelighed.

Hvorimod i den højeste Civilisation, som jo er indforlivet med den højeste Grad af Luksus, der stiller det daglige Liv ikke saa store Fordringer til Kræfterne, selvfølgelig er der mere af Overskud som kan anvendes paa andre Ting. En vid Mark ligger aaben for nyttig Virksomhed, og en anden ikke mindre indbyder fristende til Nydelse og Sandsernes Tilfredsstillelse. Mennesket maa virke, arbejde, sætte Kræfterne i Bevægelse. De urolige Kræfter indeni det gjærer og skal have Udslag, men uheldigvis er de ligesaa tilbøjlige til at virke til det der er ondt som noget der er godt.

Samfundets eneste Redning, Nasens eneste Bevarer er — „Arbejdet". Hvis alle i den rette Arbejdstid var tilfulde beskjæftigede i en nyttig, passende og lønnende Gjerning, saa blev der kun liden Grund for Forbrydelser, af den simple Aarsag, at der ikke vilde være stort Overskud af Kræfter til at anvende paa forbryderske Handlinger. Hemmeligheden er, at der ikke bliver Tid for det Slettes Udførelse, og der vilde ikke blive nogen ond Handling udført dersom alle var tilfulde optaget af det Nyttige.

Men dette er umuligt. Mange behøver ikke at arbejde. Endnu flere vil ikke, og selvfølgeligt er der iblandt os et uhyre Overskud af Kræfter, som anvendes paa Samfundets Nedbrydelse, og det er derfor ikke umuligt, at vor Republik vil finde en Plads blandt de døde Nationer, — de der gik tilgrunde ved Dovenskab og Luksus.

Akron, Colo., 14. April '89.

Ærede Redaktør!

Tillad mig lidt Spalterum i vor Ven „Stjernen", som er os en sikker Budbærer herude i det fjerne Vesten.

Samtidig vil jeg bede Dem at sende „Stjernen" et halvt Aar til Danmark til den i vedlagte angivne Adresse. Det er nu tre Maaneder siden at jeg betalte Mr. Sophus F. Neble i Omaha for hans „Pioneer" tilsendt samme Adresse, men jeg har skriftligt Bevis for, at den endnu ikke er kommen Adressaten i Hænde. Den høje Herres Personlighed kjender jeg ikke; jeg tror altid godt om Folk. Men jeg nu ser i Herrens eget Blad, at han ikke kan garantere „Pioneer"en tilsendt nogensomhelst i Danmark, da han godt veed, at Bladet bliver opsnappet af det danske Postvæsen. Men den gode Herre burde saa ikke modtage nogen Betaling derfor inden han havde forhørt sig ved vor allernaadigste Landsfader, Kong Kristian.

At „Pioneer"en ikke læses med stor Interesse, hverken her eller i Danmark, kan ikke nægtes, især da det har faaet en ny Skribent fuld af St. Paul Nyheder. Paul Anderson er en af Holmens faste Stok, og det tager mangen en godAbonnent at stoppe ham i hans heftige Vrede.

Dersom Vennen Neble var en honnet Mand, da vilde han sende mig mine Penge tilbage. Jeg har opfordret ham to Gange til enten at sende Avisen, eller gjøre Rede for den Sag. Han vil vel sagtens prøve at forsvare sig med Ære, da han selv siger, at han ikke kan være ansvarlig for, at den gaar til de rette Mænd i Danmark; men mine Penge var De ansvarlig for at faa i Deres egne Gjemmer.

Sluttelig haaber jeg at De, Neble, vil søge at faa det stelet paa en Maade.

Venligst Hilsen til „Stjernen"s Personale og Læsere.

N. Marcussen.

En Pigeattest fra 1754.

„Kristiansands Tidende" meddeler efter Originaldokumenket nedenstaaende Attest, som er skrevet den 17de August 1754: „Nærværende Kvindemenneske, Anna Catharina, som forleden Aar den 21de Juli kom til mig i Tjeneste, tjente mig til den 21de Juli sidstafvigte Aar, for 10 Rdlr. om Aaret i Løn, 1 Kr. i Markedsgave og 1 Kr. i Nytaarsgave, 2 Rdl. til Sukker til sin Thee om Formiddagen og om Eftermiddagen, 2 Pd. Thee a 8 Mrk. Pundet, 4 ß hver Søndags Morgen til Thee-Melk, og samme Spise som jeg selv havde, uden ringeste Forskjel og 4 Rdlr. for hendes egen Pung, da hun kun forlangte, 3 Rdlr. — Hvad hendes Tjeneste hos mig er anbelangende, som ikke er meget besværlig hos mig, men den meste Del om Dagen bestaar i fri Stunder, da var den ganske upaaklagelig, hvad hendes Arbejde og Troskab er anbelangende, men hvad hendes Egensindighed, Gjenstridighed, Modvilligheb og uforskammede, slemme Mund er anbelangende, da har jeg endnu ingen seet værre. Hun vil altid have det sidste Ord og ingenlunde tie, dog jeg intet andet forlangede af hende, naar hun gjorde sig ud til Beens, end at hun skulde tie og ikke svare et Ord, hvilket jeg ingenlunde kunde bringe hende til, som jeg har Vidner paa, hvorfor jeg endelig tilsidst, da hun havde tjent mig i 14 Dage paa det andet Aars Tjeneste, blev saa irriteret af hende, at hun fik en banket Ryg, da hun ved hvert Slag bandede, saa jeg maatte vise hende Døren; da hun ved en Andens Intercession kom til mig igjen, og lovede Bedring, at hun vilde tie; men blev ikke holdt til Aftenen, da hun endeligen efter 2 Dages Forløb, bad mig om et Fjerdingaarsløn og vilde qvittere; da hun tilforn havde faaet paa Nytaar 2 Rd. 1 Mk. 16 ß, gav jeg hende 1 Rd. til, og derpaa fik en anden i hendes Sted.

O. A. Tullesins,
Kapellan til vor Frelsers Kirke".

Hvis nogen bliver forkølet, bør man straks anvende Dr. August Kønigs Hamburger Brystthe, og sikker Helbredelse vil følge.

Victoria, Texas, 22. Juni 1888. — To Maaneder maatte jeg holde Sengen paa Grund af Smerter i Ryggen. Ved Brugen af St. Jacobs Olje blev jeg grundig helbredet. — G. W. Jeffer-son.

Oversigt

— over —

Nebr. Danske Farmerforenings Virksomhed.

Munson Creek, Neb., 14. April, '89.

Ærede Redaktør!

Jeg beder Dem paa „N. D. F."s Vegne at optage følgende i Deres ærede Blad.

Ifølge Bestemmelse paa Aarsmødet i Ord den 6te Febr., d. A., blev det overdraget Sekretæren at give en Skildring af Foreningens Virksomhed siden dens Stiftelse i 1885, og er som følger:

1885.

Assurerede Areal.....19,295 Acres.
Af dette Areal ødelagdes
ved Hagel ..... 1,325 —-—

Til Dækning af Skaden blev lignet 15 Cts. pr. Acre, hvilket udgjorde en Erstatning af $2,18 Cts. pr. Acre. — Løbende Udgifter for dette Aar blev dækkede med et Medlemsbidrag af 10 Cts.

1886.

Assurerede Areal.....18,121 Acres.
(Ingen Haglskade.)

Løbende Udgifter dækkedes med et Medlemsbidrag af 25 Cts. Et Reservefond blev rejst paa $630,87, saa at de Skadelidte kan faa fuld Erstatning af $3 pr. Acre.

1887.

Assurerede Areal.....18,103½ Acres.
Af dette Areal ødelagdes
ved Hagl ..... 203½ —-—

Til Dækning af Skaden blev lignet 2¾ Cts. pr. Acre. — Løbende Udgifter for dette Aar blev dækkede med et Medlemsbidrag af 25 Cts. — Et Reservefond blev rejst paa $814,60.

1888.

Assurerede Areal.....18,191 Acres.
Af dette Areal ødelagdes
ved Hagl ..... 379½ —-—

Til Dækning af Skaden blev lignet 6½ Cts. pr. Acre. — Løbende Udgifter blev dækkede med et Medlemsbidrag af 10 C. Reservefondet for dette Aar er $457.84.

Dette er en kort Fortegnelse over Foreningens Virksomhed i de 4 Aar, den har bestaaet. Endvidere vil jeg her vedføje Lovene i den Orden, jeg har modtaget dem fra Ex-Sekretær Jørgensen fra Aarsmødet i Ord, ordnet for Aaret 1889*).

Om nogen, som bor paa Steder, hvor ingen Lokalafdeling findes, ønsker at faa assureret eller at vide Besked om Indbetalingen, skal jeg villig besvare enhver til mig rettet Forespørgsel. Adressen er:

Robert Petersen, Sekretær.
Elba P. O., Box 109.
Howard Co., Nebr.

„Den Danske Pioneer" og andre danske Blade bedes optage.

*) Lovene findes aftrykket paa Side 6 af Bladet.

Et Besøg paa Edisons Fabrik.

En Korrespondent af et udenlandsk Blad meddeler følgende om et Besøg paa Edisons Fabrik i Orange ved New York.

Den berømte franske Operasangerinde Madame Fursch-Madi, hendes Mand Monsieur Verle, Orkester-Dirigenten Signor Sapio og Deres Meddeler modtog en Indbydelse fra Mr. Edison til at besøge hans Fabrik. Etablissementets Direktør, Mr. Wangemann, Edisons mangeaarige Medarbejder, fører os omkring. I en lille Sal stedes vi da i dybeste Ærbødighed til Audients hos det høje Vidunder; Fonografen.

Signor Sapio tog Plads ved Pianoet, i hvis Nærhed Fonografen, med det store tragtformede Rør, var anbragt. „Hr. Fonograf", sagde vor Vært, idet han satte Apparatet i Bevægelse. „De vil nu faa at høre en Arie af Massenets „Herodiade", sungen den 3dje Marts 1889 af Madame Fursch-Madi i Mr. Edisons Fabrik ved Orange."

Fruen sang og lydløst arbejdende modtog Fonografen de smukke Strofer.

Saasnart Arien var forbi, tog Hr. Wangemann ud af Maskinen en lille Voks-Cylinder — 15 Centimeter lang og 4 Centimeter tyk. „Dens Komposition, er vor Hemmelighed", sagde han. Saa meget kan jeg sige Dem, at Voks er Hovedbestanddelen. Ser De disse mikroskopiske Mærker i Vokset. Dem har Naalen frembragt, mens Cylinderen gik rundt under Madames Sang." Med disse Ord lagde Mr. Wangemann atter Cylinderen tilbage paa dens Plads i Maskinen og satte denne i Bevægelse i modsat Retning.

Og i samme Øjeblik hørte vi — aldeles med Direktørens Stemme: Hr. Fonograf, De vil nu faa at høre en Arie af Massenets Herodiade — osv.

Uvilkaarlig vendte vi os for at se, om det ikke var Mr. Wangemann, der talte. — Men nej .. nu sang jo ogsaa Fonografen med Madame Fursch-Madis bedaarende Stemme, de kjendte Toner og ikke een Nuance var gaaet tabt. Madame var ikke mindst henrykt. Det var jo ogsaa første Gang, at hun som Tilhører kunde beundre sin egen Stemmes Velklang.

Selvfølgelig overvældede vi i vor Begejstring Direktøren med Spørgsmaal.

Et Par af hans Svar vil have almindelig Interesse. Alle Edisons Cylindre vil passe alle hans Fonografer, og de vil derfor kunne omskiftes efter Ønske,

Behandlet med Omhu vil en Cylinder, skjønt af Voks, være uopslidelig, og vil derfor kunde gjentage de Ord og de Toner, den har modtaget, i det Uendelige. Vokset bliver nemlig haardere og stærkere med Alderen.

Denne Varighed vil naturligvis være af en uberegnelig Betydning. Langt bedre end gjennem det skrevne Ord vil da Fremtiden kunne granske Fortidens Liv og Lære. Og Nutidens Mænd vil i Ord og Tale kunne føre egen Sag for Fremtidens Domstol.

„Nej aldrig, aldrig! Saa vil jeg hellere dø en hurtig Død her ved at synke tilbunds med Skibet, end jeg vil vove mig derud, hvor ...."

„Du frister Gud, naar du saaledes bortkaster den sidste Redningsplanke, vi har tilbage," sagde Walther.

„Nej, Nej," vedblev hun og lukkede Øjnene, som om hun allerede troede sig om Bord i Baaden .... „jeg vil ikke indlade mig derpaa .... Aa, Mar, Mar, De vil ikke svigte os, vel? .... Jeg beder Dem, bliv hos os ...."

„For at omkomme tilligemed!" svarede Mar. „Var det dog ikke bedre, om De frelste Dem sammen med mig?....

„Det vilde være fejgt at forlade os," vedblev Gretchen. „Mar, seer De denne lille Buket, som nu er visfen? De kjender den nok, det er den samme, som De skjulte mellem Jasminerne .... ja, netop De, sværg mig til ved disse Blomster, at De vil blive hos os...."

„Forlad os, Hr. Mar, gaa op paa Dækket igjen," sagde Walther, „De ser jo, at min Datter er syg og febrilsk .... gaa kun jeg skal nok berolige hende...."

„Syg udbrød Gretchen, nej, nej! jeg veed godt, at vi er fortabte, der er ligesaa lidt Udsigt til Redning i Baadene som paa Skibet. Derfor foretrækker jeg at dø her sammen med den, som elsker mig og Den, som jeg elsker igjen ...."

„Mar," sagde Gretchens Fader med et dybt Suk, „min stakkels Datter har tabt Herredømmet over sig selv .... jeg formaar Intet mere over hende .... hun stoler ikke længere paa mig .... Men hvorfor siger De dog ikke et beroligende Ord til hende?"

„Lad mig for sidste Gang faa talt med Kaptajnen ...."

„Jeg beder om et Svar," sagde Walter bestemt. „Kan De ikke se, at min Datter er falden i Afmagt mellem Hænderne paa mig .... det er paa Tide, at denne Leg, der, som det synes, er begyndt i Evropa, faar Ende ...."

„Hun ved jo hverken hvad hun siger, eller hvad hun gjør," svarede Mar; „Frygten har gjort hende åffindig. Hvad kan jeg svare Dem under saadanne Omstændigheder? Selv om jeg vilde blive tilbage hos Dem, indtil Skibet gaar under, vilde vor Stilling være lige fortvivlet endda .... Saalænge jeg i mindste Maade kan være Dem til Nytte, skal jeg blive .... det sværger jeg Dem til!"

„Han bliver, Han bliver," gjentog Gretchen med sagte Stemme, „ikke sandt, Fader, han har jo svoret det?"

V.

Nu maatte der uden Tøven træffes Forberedelser til at gaa fra Borde og til at forsyne de Skibbrudne med Levnetsmidler paa Vejen. Vandet vedblev langsomt at stige i Lasten, — „Ceres" stod altsaa ikke til at redde.

Ud paa Natten blev Vejret roligere, og Bølgegangen mindre voldsom, men det dødsdømte Skib formaede neppe længere at bære sin Byrde. Matroserne skyndte sig nu med at rydde Dækket; der var en ængstelig, febrilsk Iver over dem, Ulykken kunde indtræffe hvad Øjeblik det skulde være. Ludolph var nær ved at være den virksomste af dem allesammen, og Mandskabet adlød ham villigt. Ingen var rappere end han til at løsne et Tov, hugge en Planke fra eller tumle med Kasser og Kufferter, som ved Skibets Slingring hvert Øjeblik truede med at gaa over Bord.

Mar gjorde den største Umage for at bevare sin Fatning under alle disse travle Forberedelser, men det vilde ikke rigtig lykkes for ham. Naar han betænkte, hvor langt der endnu var til Amerika, maatte han sige sig selv, at Passagererne meget let kunde blive udsatte for Hungerens, ja maaske Dødens Kvaler, og hans Indbildningskraft hidsedes af rædselsfulde Billeder. Han blev nødt til at indrømme i sit stille Sind, at Dristighed i Tanken ikke nødvendigvis afføder sandt Mod i Handlingens Øjeblik og at Folk, der nok holder af at male Skræmmebilleder paa Væggen, tidt staar raadvilde og vakkelvorne overfor Faren, naar den uafviselig og ubarmhjertigt melder sig i Virkeligheden. For at stramme sig lidt op, vilde han nu blande sig mellem dem, der arbejdede paa Dækket; men Ludolph sagde ganske sagte til ham:

„Lad være med det; den Slags Ting forstaar Du dig ikke paa, Du ryster jo paa Hænderne, du er ligbleg i dit Ansigt .... gaa hellere ned i din Kahyt."

Mar trak sig forvirret tilbage; da han var kommen nedenunder, gav han sig instinktsmæssigt til at efterse sine Papirer og Breve og stak en Pakke af dem i sin Lomme. Tanken om den Lykke, der uden Tvivl ventede ham i Amerika, anspordede paany hans Livslyst, og han blev betagen af en feberagtig Higen efter at forlade Skibet. Egenkjærlighedens lokkende „Fly .... fly, hvem, der kan!" klang for hans Øren.

En Snes Passagerer var blevet fordelte i Jollen og Storbaaden. Da Chaluppen skulde besættes, kom Kaptajnen ned og bad Walther og hans Datter om at tage Plads deri. Den var det største og stærkeste af de tre Fartøjer. Næstkommanderende, der skulde føre den, havde Skibspapirerne og Brevsækkene med sig. Gretchen fulgte med op paa Dækket; hun gik omkring som i Drømme, men da